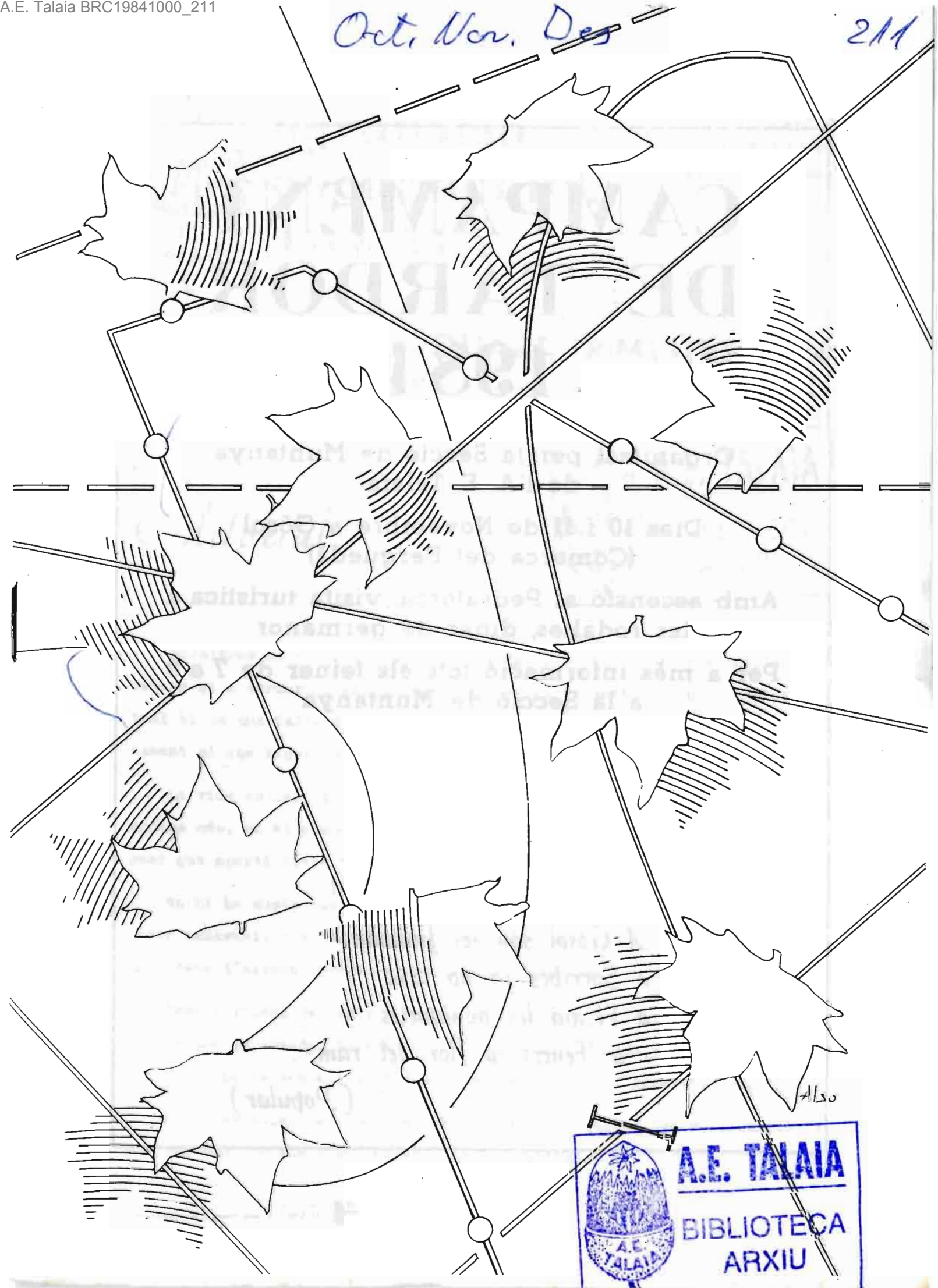

Oct. Nov. Des

211

Also

CAMPAMENT DE TARDOR 1984

Organitzat per la Secció de Muntanya
de l'A. E. Talaia

Dies 10 i 11 de Novembre a Gósol
(Comarca del Berguedà)

Amb ascensió al Pedraforca, visita turística a
les rodalies, dinar de germanor

Per a més informació tots els feiner de 7 a 9
a la Secció de Muntanya

*«Pedraforca, la beneita,
tot voltant de Gresolet,
si voleu noies boniques,
a Saldes n'hi ha un floret.*

*A Gósol són les fumades,
a Sorribes ja no tant,
a l'Espà les boniquetes
i a Feners la flor del ram».*

(Pòpular)

Editors Gràfics

VILASECA

Rbla. Principal, 11 - Vilanova i la Geltrú

agrupació excursionista TALAIA

C/. Comerç, 4
Tel. 893 12 57
Vilanova i la Geltrú

QUART TRIMESTRE 1984

Editorial

Nosaltres no som sociòlegs ni sicòlegs i no ens atrevem a analitzar les causes ni a cercar solucions, però és un fet evident que en la societat actual hi ha una falta de gent que estigui disposada a treballar desinteressadament ni que sigui per una activitat que trobi divertida.

La vida social, i concretament en la nostra entitat, és molt pobre, i encara més, si el que es necessita és gent per treballar, per no parlar de gent que porti idees i imaginació.

No hi ha dubte que en el camp professional hi ha molta gent que sap tirar endavant, que sap dissenyar una activitat, que sap recollir les bones idees d'altres i reelaborant-les en fa de seves.

Però a l'hora de venir a passar unes hores a la Talaia, a pensar com fer-ne una de sonada, tothom té una excusa molt vàlida i si el que cal és adquirir una responsabilitat i un compromís, en té d'irrefutables.

I potser tenen raó, perquè una vegada has adquirit una responsabilitat i costa tant trobar algú que et vulgui substituir!

FITXES D'ESPELEOLOGIA

Ha desaparegut un avenc vilanoví

El catàleg espeleologic de Vilanova es ben migrat, i encara es van perdre algunes cavitats. L'avenc del Pedrúell fou descobert en el curs d'exploració d'una pedrera situada prop d'aquella masia. Fou explorada per primera vegada per arqueòlegs del Centre d'Estudis local cap a l'any 1954. La topografia fou elaborada per membres del G.E.T. i publicada al SOTERRANIA 3 pel novembre de 1972. Pel juliol-agost de 1979, en les pàgines d'aquesta circular s'informava de que efectuant treballs de desobstrucció hom havia descobert una nova via, consistent en una galeria que conduïa a una petita però ben concrecionada saleta. Aleshores s'assolí una profunditat total d'un divuit metres. Es deia que s'estava elaborant la topografia completa.

No sabem si aquest dibuix es portà a cap, però ara ja no serà possible l'empresa cimentera Grifí ha passat a arrencar pedra d'aquell sector i ha engolit la cavitat, Les obres d'una pedrera la posaren el descobert i unes altres l'han fet desaparèixer.

La coveta de cal Quec (Rofes-La Llacuna)

Per sobre la masia que li dona nom, en direcció a llevant i entre unes enlairades penyes, hi ha aquesta cavitat de formació tectònica com la majoria de les que es troben en aquest sector de la serra de Puigfred, la qual forma part de la carenada d'Ancosa, que separa un bon sector del Penedès amb l'Anoia. Els mapes geològics senyalen la zona com de calisses del Triàsic Muschelkalk superior.

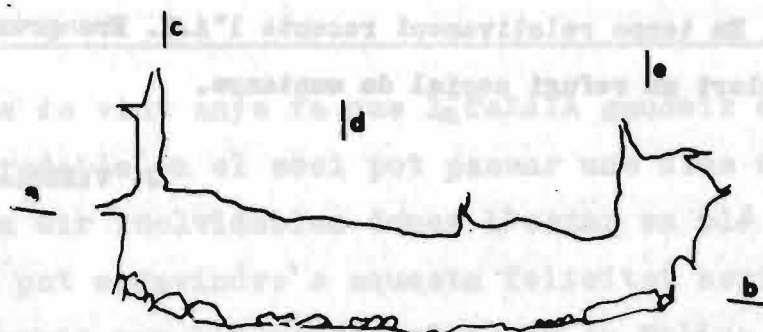
La distància des de la masia és d'uns 250 metres, i prop d'un antic corriol que porta a Rocamur. La cavitat es formà en un conjunt d'estrats oberts i erosionats, quedant una saleta d'uns set metres d'amplada per uns tres de fondària i 1,40 m. d'altura. Els estrats porten una inclinació o buccament de 20° per terme mig. El visitant es veu obligat a caminar ajupit, per tal de no tocar el sostre.

Té dues boques d'entrada. Una d'elles havia estat tapada amb pedruscall formant un marge que mig es conserva. A l'interior hi han altres marjades que serien utilitzades com a taules o prestatges. En el curs de la darre-

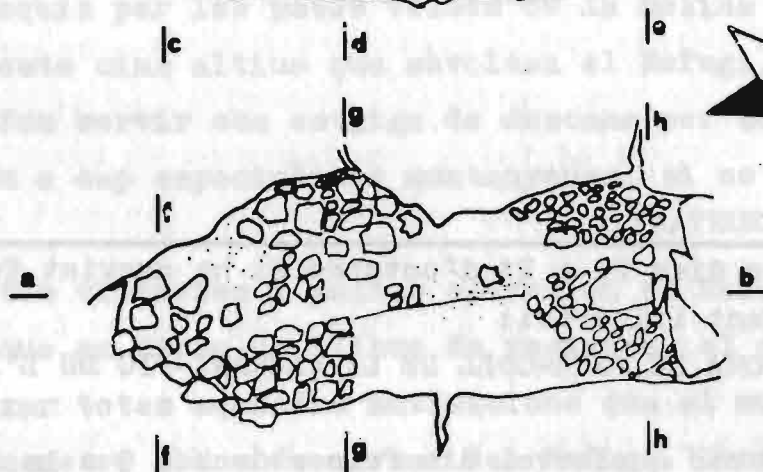
COVETA DE CAN QUEC

(la llacuna)

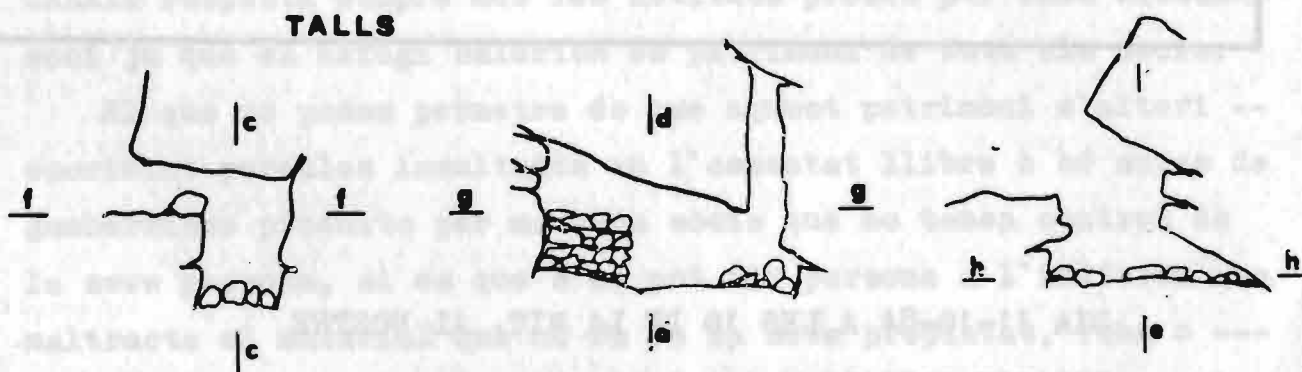
SECCIO

PLANTA

TALLS

AMP Puig-XConesa.

GREV.

ra guerra civil fou utilitzada com a amagatall d'alguns pagesos que no volien anar al front de combat. Després continuà sent aixopluc de pastors i llenyataires.

Cap de les dues boques no son massa còmodes en quan a l'accés. Una mena de xemeneia sense sortida es pot veure al mig de la coveta tocant a la paret del fons. No hi ha concrecions càrstiques ni s'han fet troballes de ceràmica antiga o moderna. Les coordenades son: X = 5° 14' 42", Y = 41° 28' 43", Z = 590 m.s.n.m.

(Segueix a la pàgina següent)

Com a dates anecdòtiques esmenten que el nom de la masia de cal Quec, deu fer referència a un habitant seu que devia ser tartamut, o sigui, que quequejava. En temps relativament recents l'A.E. Eramprunyà, de Gavà, hi tenia establert un refugi social de muntanya.

J. VIRELLA

SECCIO DE MUNTANYA

Els propers dies 20 i 21 d'octubre hi ha previst fer una sortida amb el següent itinerari:

QUERALBS-COMA DE VACA-COLL DE LA MARRANA-PIC DE L'INFERN+NOU CREUS i NURIA.

Per informació qualsevol dia feiner de 7 a 9 a la secció de muntanya.

DIA 31-10-84 A LES 10 DE LA NIT, AL NOSTRE
ESTATGE SOCIAL

"G R A N C A S T A N Y A D A"

ORGANITZADA PER LA SECCIÓ DE MUNTANYA.

PER MES INFORMACIÓ TOTS ELS DIES FEINERS DE 7 A 9
AL LOCAL SOCIAL.

DESPRÉS DE SOPAR ES PROJECTARÀ UNA PEL·LÍCULA DE
SUPER 8, AMB ARGUMENT. (Títol encara no decidit)

EL REFUGI

Durant més de vint anys fa que la TALAIA gaudeix d'un estatge francament agradable on el soci pot passar uns dies d'aquells -- que en podriem dir inolvidables doncs l'estar en plé contacte -- amb la natura pot esdevindre's aquesta felicitat espiritual quan llisquen el esquis per les pstes veïnes de la Molina a quan assoleix un d'aquests cims altius que envolten el Refugi.

Tambe el fem servir com estatge de descans per aquells socis que no aspiren a cap especialitat muntanyenca, si no tan sols "panching".

Per aquestes vivències i moltes altres en el Refugi hi ha -- dispositat el que en diuen un llibre de registre, el qual fem servir per reflexar totes aquestes motivacions que el muntanyenc -- necessita transmetre abans de marxar del Refugi. Doncs bé la TALAIA respecta sempre més les actituds preses per cada diferent soci ja que el Refugi Baldrich és patrimoni de tots els socis.

El que no podem permetre és que aquest patrimoni s'alteri -- escrivint paraules insultants en l'esmentat llibre o bé actes de gamberrisme produïts per membres socis que no tenen control de la seva persona, si es que s'en pot dir persona a l'individu que maltracta el material que no és de la seva propietat, roba o -- ocasiona desperfectes dins del Refugi. Malgrat aquests fets tinc l'obligació de publicar aquest escrit perquè els socis sapiguin que ens preocupen aquest actes aïllats per sort i que prendrem mesures importants per aquests socis incontrolables.

La TALAIA també pensa amb el no soci i li brinda l'oportunitat de passar unes vacances en el Refugi sempre que vingui acompanyat d'un soci, la TALAIA té obertes les portes de l'ENTITAT a tot vilanovi de bona fe que vulgui conèixer la muntanya i assolir vivències que ens ofereix la nostra mare la NATURA.

El Guarda

XI Marxa d'Orientació per Descripció

Dades tècniques:

El dia 14 d'abril tingué lloc aquesta marxa que anualment organitza la nostra entitat. Enguany la meteorologia no se'ns mostrà favorable. En el curs de la nit anterior ploqué intensament, i en el moment d'iniciar-se la sortida dels equips encara queia un ploviscó persistent. Aquests fets motivaren que amb una inscripció de més d'un centenar d'inscrits, es registrés una participació bastant migrada, una trentena de parelles a les quals agraïm i felicitem el seu voluntarisme i esperit esportiu. Dos equips abandonaren la cursa per manca d'equip apropiat per a la pluja. Aquesta acompanyà els marxadors fins a la meitat del trajecte.

La cursa s'iniciava en el poblet de Ca n'Aguilera, del terme de Piera, seguint cap a la font d'en Sala, Can Xaus, coll de Can Montaner, Can Muset, castell d'Olí, torrent del Castell, maset de l'Artiga, coves de Castellolí, torrent de les Coves, la Balma, Can Soteres, el pont Foradat, Can Guixà, fondal del Forn de la Calç, la Fembra Morta, serrat de les Roques Blanques, puig del Maset d'en Martí, font d'en Xucla, torrent de Nadal i Ca n'Aguilera, final de la marxa.

El control de sortida era constituït per J.Julià, M.Pàmies i estava situat en el Casal (en construcció) de Ca n'Aguilera.

Control A (regularitat), situat a la font d'en Sala. Controls, R.Lòpez, D.Garcia, R.Loza i R.Raventós. Longitud del trajecte 2.021 m. Horari, 25 minuts. Mitjana, 4'851 km/h.

Control B (neutralització, 30 minuts), situat a la masia de Can Xaus. Controls, E.Castañer, R.Artigas i M.D.Sanmiguel. Longitud trajecte, 1.980 m. Horari, 32 minuts. Mitjana, 3'712 km/h.

Control C (regularitat), situat entre el cementiri i l'absis de Sant Vicenç de Castellolí. Controls, D.Vidal i J.Alegret. Longitud trajecte, 2.098 m. Horari, 27 minuts. Mitjana, 4'662 km/h.

Control de pas 1, situat al punt més enlairat del castell d'Olí. Control M.Sendra. (neutralització 10 minuts).

Control D (neutralització, 15 minuts), situat a les coves de Castellví. Control, Equip GREV. Longitud trajecte, 1.695 m. Horari, 31 minuts. Mitjana, 3'280 km/h.

Control E (regularitat), situat a Can Soteres. Controls, J. Forgas, M.Masó i J.Alias. Longitud trajecte, 1.434 m. Horari, 23 minuts. Mitjana, 3'741 km/h.

Control de pas 2, situat al Pont Foradat. Control, Ll.Forgas.

Control F (neutralització, 15 minuts), situat a Can Guixà. Controls, Ll.Moreno, J.Guinovart i T.Mercader. Longitud trajecte 2.021 m. Horari, 28 minuts. Mitjana, 4'330 km/h.

Control G (regularitat), situat en una cruïlla de pistes forestals. Controls, T.Fabré ; P.Julià i I.Marin. Longitud trajecte, 1.614 m. Horari, 29 minuts. Mitjana, 3'339 km/h.

Control H (neutralització, 15 minuts), situat al cim del puig del Maset d'en Martí. Controls, M.Ferret, E.Collado i P.Garcia. Longitud trajecte, 1.537 m. Horari, 19 minuts. Mitjana, 4'853 km/h.

Control de pas 3, situat a la font d'en Xucla. Controls, P. Muela i T.Solé.

Control de pas 4, situat prop de la font d'en Xucla. Controls, A.Ordovas i M.Miquel.

Control I (regularitat), situat en un collet. Controls, F. Sanmiguel i Ll.Castañer. Longitud trajecte, 2.358 m. Horari, 29 minuts. Mitjana, 4'878 km/h.

Control d'arribada, situat al Casal de Ca n'Aguilera. Controls J.Julià, E.Castañer, M.Pàmies i R.Lozada. Longitud trajecte, 1.949 m. Horari, 24 minuts. Mitjana, 4'872 km/h.

Equip de distribució i coordinació de controls, B.Forgas, S. Butí, V.Carbonell i J.Virella. Tancament de cursa, J.Candela, M. Sendra i S.Pujades.

El recorregut total de la marxa era de 18.707 m esmerçant-hi 4 h. 27 minuts d'horari efectiu, que sumant-hi les neutralitza-

XI Marxa d'Orientació per

cions, totalitzaven 5 h. 52 minuts.

Anecdolari:

Si bé escassejaren els participants en aquesta edició de la marxa, no hi faltaren pas els detalls anecdòtics. L'organització ja tenia prevista la dificultat en el descens del grauet de les coves de Castellolí en cas de temps humit o de pluja, instal·lant-hi cordes d'ajuda, però un cop passats els primers equips la davallada es convertí en un pendent relliscós que sense el premeditat suport, hauria esdevingut perillós. Paradoxalment tots els participants joves que s'estrenaven en aquesta edició afirmaven posteriorment que "ho havien passat pipa".

A la font d'en Sala hi havia previst un servei ràpid de proveïment d'aigua, ja que era una de les poques que es trobaven al pas. Els marxadors podien contemplar un esporàdic salt d'aigua que queia sobre el bassal de la font i al sol·licitar-los el servei de control si volien aigua, els contestaven que "si els hi volien prendre el pèl". Una altra anomalia era que rieres i torrents normalment secs, es veien convertits en cursos d'aigua que era precís saltar amb una gambada o trepitjant aigua. Enfront a les coves de Castellolí, en la cinglera oposada, hi havia una espectacular cascada esgraonada que els organitzadors no havien vist mai.

El massís montserratí, que constitueix un teló de fons constant en tota la cursa, únicament fou visible a partir de migdia. Finalment els darrers metres de la marxa es veien alterats pel torrent de Ca n'Aguilera, de curs intermitent normalment, i transformat aquell dia en un impetuós riu que era precís seguir per la riba esquerra fins el pont del costat del Casal.

Els marxadors comptaven amb un mapa del sector de la cursa imprès a quatre tintes i dibuixat per A.Sagarra, i al final eren obsequiats amb l'opuscle del relat complementari elaborat per J.Virella, amb coberta dibuixada per J.M.Also i compaginat per la Secció de Cultura.

XI MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ - XXVI MARXA SOCIAL

CLASSIFICACIÓ INTERSOCIAL (PROVISIONAL)

<u>LLOC</u>	<u>DORSAL</u>	<u>NOMS</u>	<u>PUNTS</u>	<u>ENTITAT</u>
1	11	J. Mioche-J.Sellares	26	C.E. Penedès
2	51	M.Ribas-M.Cuatrecases	28	C.N.Igualada
3	52	M.Ventura-J.Salom	28	Talaia/C.N.Igualada
4	73	D.Ogaya-A.Ogaya	29	UEC - HORTA
5	21	R.Ogaya-M.Inurrigarro	29	UEC - HORTA
6	98	J.Domenech-Pere Carals	30	C.E. Penedès

XI MARXA D'ORIENTACIÓ PER DESCRIPCIÓ - XXVI MARXA SOCIAL

CLASSIFICACIÓ PROVISIONAL - LOCAL

<u>LLOC</u>	<u>DORSAL</u>	<u>NOMS</u>	<u>PUNTS</u>
1	105	Lluís Daviu-Josep M. Plana	24-2-1
2	110	Josep Barot-Susagna Guimerà	24-2-0-5
3	27	Eva Lopez Garcia-	26-2-3-3
4	20	Roser Muela-Josep Planas	26-1-5-5
5	96	Josep Planas-Fili Melendez	27-2-0-4
6	18	Assumpta Baig-Teresa Fajol	27-1-2-2
7	99	Marçal Julià-Maria Planas	27-1-0-4
8	101	Lourdes Pascual-Eduard Montané	27-0-3-4
9	108	Mila Arcarons-David Camaros	29-2-1-1
10	65	Xavier Planas-Eduard Sancho	29-1-3-3
11	6	Jaume Guimerà-Fina Roig	30
12	95	Rosa Farras-Ramon Llenas	33
13	40	Anna M.Aviles-Manuel Dalmau	34-2-3-1
14	37	Josep M.Planas-Eva Planas	34-1-3-1
15	94	Ramon Marti-Jordi Marti	35
16	53	Nuria Marti-Ramon Marti	40
17	29	Jaume Planas-	42
18	3	Carles Ferrer-Ester Inglada	47-1-2-4
19	17	Francesc Montaner-Ivan Julià	47-0-4-3
20	24	Eulalia Carnicer	55
21	14	Marc-Aviles-Xavier Casajus	60
22	3	Neus -Sara	84

Vilanova i la Geltrú, abril del 1984

LE CUORTES (3.856 m.)

Cara Nord:

Ja és de nit i arribem a CHAMONIX, després de tot un dia de viatge, busquem allotjament i finalment ens decidim per la Maison de la Martagne. El temps és bo.

Al matí següent anem a la "meteo" un colega ens diu que el temps serà bo uns quants dies i que a les altures la temperatura és alta, Magnífic; millor que a l'estiu. Ho farem tot. Comprem menjar i totnem a l'alberg on estudiarem la jugada.

L'Espoló Croz, a les Grandes Jorasses, és una bona tàpia, massa i tot. Millor començar amb una escalada més tranquil·la. Decidim anar a la cara Nord dels suïssos, a les Courtes.

Graduem els grampons, preparem el material i el menjar, esmorzem i comencem la nostra aventura ens dirigim vers el telefèric dels "Grands Montets". Hi ha una cua que esgarrija, tot d'esquiadors ens miren preguntat-se: on deuen anar aquets amb esls piolets i els

Tenim sort i la neu no és massa tova, baixem una mica fins la gelera d'argenterie, ens posem les vaguetes i comencem la marxa per una vall que sembla de fantasia. L'Aiguille Verte, mirem el Couloir i recordem l'accident dels nostres amics. El gel es veu en bones condicions, les Droite, les Courtes, el Triolet ... són impressionants, es una vall d'encantament.

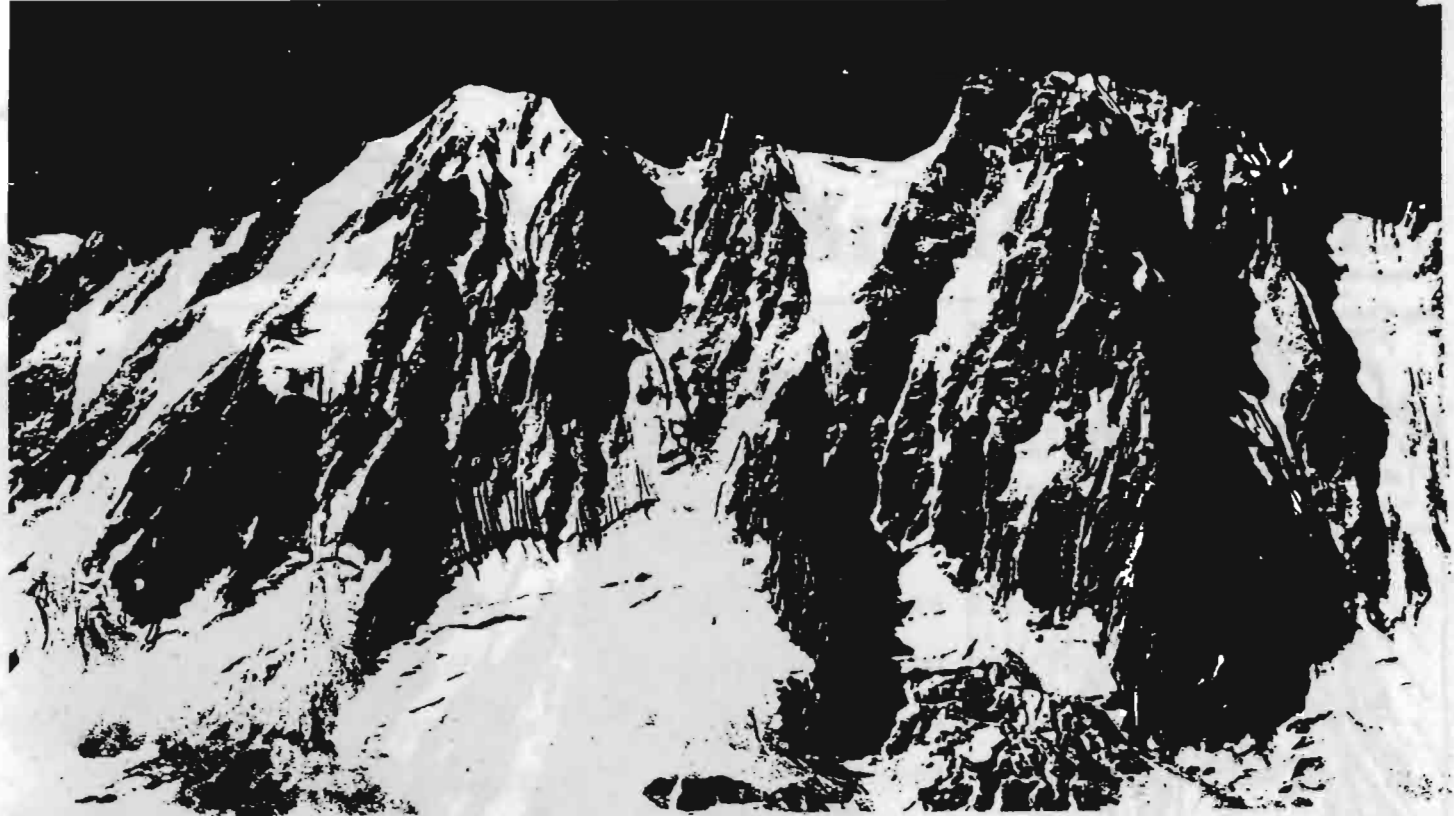
Arribem al refugi de l'Argentiere quan encara és de dia agafem neu per a fer aigua i ens preparem un dinar-sopar. Es fi d'Any, però no ens en adonem doncs davant nostre tenim la cara nord de les Courtes.

Hi ha poca gent al refugi, una parella i un colega que ha arribat sol, molt estrany doncs s'està assegut al terra, sol i separat de nosaltres és francès.

Ja són les set i ens preparem per anar a dormir. Fa fred fen una mica de tertulia perquè es massa d'hora. En Toni explica la història del fantasma del refugi i ens adormim.

Es la una de la nit, ens aixequeren, mengeren una mica, bebem llet i comencem la marxa cap a la paret.

Fa fred, ens posem els grampons i poc a poc arribem a la base de la paret. Ens encordem per creua la rimaia i començar la escalada. La rimaia no ofereix massa dificultats perquè està coberta de neu. Tot va bè, només es venen les llums dels nostres frontals i la immensa paret. Poc a poc anem guanyant alçada. El gel està en bones condicions i facilita l'escalada. Amb cargols i estagues assegurarem les reunions una darrera de l'altra. Comença a neixer el nou dia, estem arribant al peu del primer ressalt que es ven imponent

per la seva verticalitat. Assegurem bé la reunió i començo a atacar el ressalt. Els piolets es claven bé en el gel i cargol darrera cargol, vaig pujant fins que se m'acaben les cordes. Monto reunió per a que pugin els meus companys. Es impresionant la seva verticalitat, té una inclinació d'uns 85-90 graus.

Llarg de cada llarg arribem al peu de segon ressalt. Ja és tard, no ens dona temps de sortir de la paret i decidim muntar un vivac, flanquegem cap a la dreta fins una petita cornisa de neu, tallem una repisa on hi caben asseguts.

La nit es fa llarga, abans de que es faci de dia ens preparem per a reempendre l'escalada. La nit ha estat molt freda i el vivac imcomode i estem destemplats.

Un flanqueig i ataquem el segon ressalt, molt vertical i molt bonic, fins a situar-nos a les pales finals de la paret, ja estem quasi a l'aresta cimera. A aquest tram està en males condicions, hi ha neu damunt una capa de gel molt petita, fet que dificulta la progressió.

El temps canvia i la paret es cobreix de boira, bufa el vent i neva. Ens recordem del paio de la "meteo".

Per fi l'aresta final, la paret ha estat vençuda. Però la dificultat no desapareix doncs tenim la tempesta damunt nostre i la baixada es molt llarga i perillosa. Tenim sort i ens situem damunt de les Courtes, doncs no s'hiveu gens. Arribem al peu d'un couloir i comencem a muntar rappels. La baixada s'ens fa molt llarga, estem cansats i la tempesta segueix. Amb uns flangueigs ens situem asota d'una pedra amb forma de bauma, en ens refugiem unes hores per tal

de descansar, fins que el temps millori i poguem arribar al refugi de Caivercle

Els estels apareixen, el temps aclara i descendim fins la gelera. Anem perdent inclinació, s'ens fa més fàcil la baixada. Per fi arribem a la gelera, ens desencordem i seguim fins el refugi. Mengem, descansem i al cap d'una estona continuem la marxa cap a la Mer de Glace segueix nevant.

Tot un dia ens costa arribar fins a la vall, després de travessar les Geleres de les Courtes de les Chaux, les Mer de Glace fins a Martesvert i d'aquí, a la vall.

El primer que fem, només arribats a Chamonix, és anar a L'Alpesport on ens espera un bock de cervesa i uns entrepans que ens tornen a la vida. Estem contents i cansats. Es l'altra vida nostra: La Muntanya.

Aquesta activitat fou realitzada els dies 1, 2, i 3 de gener de 1.983 per la cordada formada per Antoni Trabado, Angel Vedo, Rosa i Xavier Dones. Segona repetició nacional a l'hivern.

Angel Vedo.

Ascensió al Gran Paradiso

El massís del Gran Paradiso amb els seus 4.061 m. és l'únic quatre mil situat íntegrament dins d'Itàlia. Aixó i la seva relativa facilitat d'ascensió fa que sigui molt visitat per italians i francesos.

El massís del Gran Paradiso està situat dins de la Vall --- D'Aosta, regió autònoma italiana fronterera amb França a través del túnel del Mont-Blanc, a dues hores escasses per carretera de Milà o de Turí. La forma més ràpida i còmoda d'arribar-hi és per França: autopista fins a Valence i després carretera nacional -- fins a Grenoble i Chamonix. És aconsellable fer nit a Chamonix - (hi ha un càmping a la mateixa entrada) i dedicar un dia a visitar la capital de l'alpinisme i les seves rodalies, sobretot --- l'Aiguille du Midi. De Chamonix a la Vall d'Aosta hi ha una distància molt curta: només cal travessar el ja citat túnel del --- Mont-Blanc (80 francs de peatge) i ja sortim a Courmayeur, cap - de la Vall. Aquí prenem la carretera SS 26 i descendim vers Aosta en arribar a Villeneuve cal desviar-se a la dreta amb direcció - a Valsavarenche fins arribar a Pont, on acaba la carretera. És el lloc d'inici de l'ascensió; hi ha un càmping (el més alt d'Itàlia a 2.000m.) que ens permet descansar abans d'embolicarnos a pujar. A mà esquerra del càmping neix un camí que després de travessar el riu ens portarà al refugi Víctor Emmanuel (2.730m.) -- comodament en dues hores. El refugi consta de dos edificis: el - vell o hivernal, lliure i obert tot l'any i el nou que ofereix - serveis de menjador, bar, habitacions de quatre llits i dormitori comunitari. És més un "albergo" que un refugi com aquí entenem. És aconsellable, per aquesta raó, reservar-hi plaça telefònicament des del càmping de Pont. Al peu mateix del refugi podem contemplar el Ciaforon (3.642m.) característic pel seu barret final de neu i la Beca de Monciair i la Cima de Breuil ambues de 3.500m.

L'itinerari vers el Gran Paradiso neix al darrera mateix del refugi: cal creuar un camp de blocs molt remarcats amb nombroses fites fins arribar a la gelera del Gran Paradiso. Un cop aquí la pujada no revesteix normalment cap dificultat tècnica: només pendents de neu i glaç, en alguns trams bastant pronunciades. Poc a poc s'obra als nostres peus la Vall d'Aosta i d'altres més llunyanes.

Per sota nostre veurem ja el Ciarforon i al fons apareixeran el Mont-Blanc, el Cerví, l'Aiguille Noire, les Grandes Jorasses, la Grivola...

A mà dreta deixarem la Tresenta (3.609m.) i més amunt la -- Beca di Moncorvé (3.875m.). En arribar a Il Roc (4.026m.) s'inicia un fort pendent que cal pujar amb precaucions fins arribar a la cresta somital del Gran Paradiso. El tram final d'aquesta -- pot ser una mica dificultós per la presència de pedra glaçada. En el punt més alt de la cresta, La Grampa a (4.061m.) s'hi troba la imatge de la Verge dels Alpinistes. El descens s'efectua -- pel mateix itinerari extremant les precaucions a la cresta.

- Ascensió realitzada per Lluís Moreno i Josep M. Castellón el 25 d'Agost de 1984.
- Horari: 7 hores i mitja entre pujar i baixar.
- Material: piolet, grampons i corda.
- Dificultat: Fàcil. Nosaltres no vam utilitzar ni els grampons ni la corda a pesar de què els italians ens esbroncaren per no fer-ho, però cal agafar-los perquè les condicions poden canviar amb molta rapidesa i fer-se necessaris.

Josep Manuel Castellón

Catalogació de l'Art Romànic Penedesenc (1)

CAPELLA DE LA MARE DE DÉU DE LLINDA

Terme: Avinyonet del Penedès

Llinda és una important hisenda del terme d'Avinyonet del Penedès, situada no gaire lluny, en direcció a ponent, de la barriada de Sant Sebastià dels Gorgs. Adjunta a la masia hi ha una curiosa capella amb interessants vestigis del romànic.

Suposem que el nom de Llinda (límit, pedra superior d'una portalada), no pot ser gaire antic, ja que en tota la documentació medieval consultada no hi consta aquest topònim. És de suposar que substituï a una altra d'anterior, potser al de les Quadres, nom que veiem esmentat en alguns documents del cartorà de Sant Cugat del Vallès, citat com a afrontació de les terres situades en aquests rodals penedesencs. En oposició a aquesta hipòtesi, hem de constatar que no surt mai esmentada cap església relacionada amb les Quadres.

La notícia més antiga que ens han facilitat és datada al 1508, en què és citada una visita pastoral del prelat de Barcelona a la capella o ermita de "Santa Margarida, en el lloc dit la Linde". Podem observar que aleshores tenia una advocació distinta de l'actual.

Hi ha constància de què es va reconstruir el 1743 i que aleshores depenia de l'església de Sant Sebastià dels Gorgs. Hi ha el relat tradicional de què l'església era més àmplia, i que havent-se ensulsiat al fer-se la reconstrucció s'aprofità únicament una absidiola.

Des del segle XVII Llinda passa a ser propietat de la família Almirall dels Cars, terratinents afincats en una gran masia del terme de Sant Pere de Ribes, propera a Puigmoltó. Continua encara avui dia en mans dels descendents d'aquella família.

Anualment se celebra un aplec en la diada.

Ressenya arquitectònica

Planta: Una nau rectangular amb l'absis a la capçalera orientada i la porta al mur de migdia. Interiorment posseeix un arc toral que hom bastí, posteriorment, per a fer-hi descansar el mur corresponent d'un cos superior. En efecte, sobre la volta de canó hom hi construï un cos d'edifici de forma més o menys quadrada que ateny fins a sobre l'arc triomfal, deixant exent l'absis. L'edifici de dimensions proporcionades, manté tots els murs que el delimiten i amb el gruix regular- que caracteritza l'època. Tampoc s'escapa de la modèstia i senzillesa que hom veu repetida en la majoria dels monuments de la nostra comarca.

absis: És l'element més important i que, exteriorment, més el caracteritza. La part superior del seu mur és ornamentada amb un fris de sis arcuacions cegues, ajuntades en grups de dues i separades per bandes llombardes que davallen fins a la base. Aquestes bandes són formades per la sobreposició en columna d'una sola pedra d'amplada, de forma papalelepípeda, col·locada en posició vertical.

Interiorment l'absis queda amagat darrera d'un envà.

Ningú en recorda l'antiguitat i, qui sap, pot amagar-nos alguna sorpresa. Hom el suposa cobert amb un quart d'esfera. Cal destacar la desviació que té l'absis respecte l'eix longitudinal de la nau. De fet,

aquesta deformació de la planta es manifesta en molts temples romànics de casa nostra. Alguns estudiosos

s'han dedicat a estudiar aquests fet i la seva simbologia però no sempre hi ha hagut una unanimitat de criteris; mentre hi ha qui defensa la tesi basada

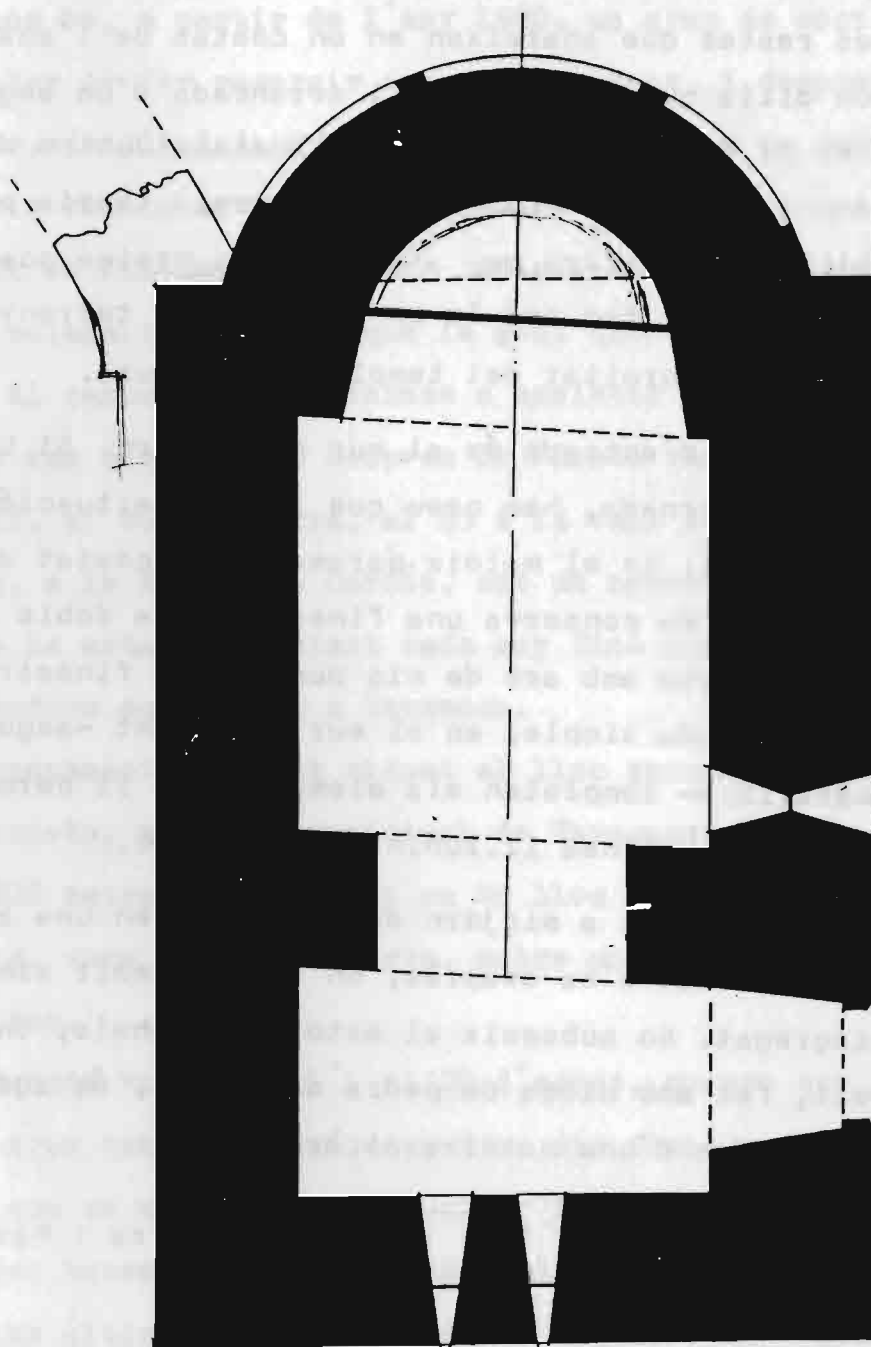
en el defecte de construcció pel fet d'haver estat aixecats per mestres d'obra senzills que treballaven

Campament d'Estiu

Mare de Déu de la Llinda

Municipi: Subirats

Comarca: Alt Penedès

per vocació popular, no faltava en canvi qui defensa la teoria d'aquest enigma basant-se en la cristianització de la desviació de l'eix matriu -est/oest- dels temples solars pagans. Com es pot comprendre no podem entrar ara en aquest tema, si, en canvi, volem fer menció en aquest cas particular que ens ocupa, de les restes que apareixen en un costat de l'absis. Hom diria que pertanyen a l'arrancada d'un segon absis. Hi ha qui així ho ha manifestat. Dubtem d'aquesta possibilitat, doncs obliga aquesta teoria a l'existència d'una altra nau anexe que no creiem possible en principi, tan per la contextura del terreny com per la uniformitat del temple que perdura.

obertures: La porta d'entrada és al mur de migjorn. Si bé ha estat reformada, hom creu que la seva situació sigui l'original. En el mateix parament, al costat dret de la porta, es conserva una finestreta de doble esqueixada coberta amb arc de mig punt. Dues finestres més d'esqueixada simple, en el mur de ponent -segurament posteriors- completen els elements que li permeten obtenir una minsa il.luminació interior.

aparell: El mur encarat a migjorn deixa veure, en una zona on l'arrebossat s'ha desprès, un aparell molt simple i disgregat. No subseeix el mateix a l'absis, on l'aparell, fet amb blocs de pedra desiguals, és agrupat en filades d'una mateixa alçària.

Antoni Sagarra i Mas

Campament d'Estiu 1984

Enguany ha fet cinc anys que es va reempendre la celebració del Campament d'Estiu a la nostra entitat, ja que dita trobada, // s'havia perdut, ja sigui per unes raons o per unes altres.

Doncs be, a partir de l'any 1980, un grup de socis de l'entitat va intentar de fer resorgir aquest campament, i després de no pocs problemes, ja d'indole administratiu o de temps de dedicació. Es va aconseguir reunir un grup considerable de tendes i les vam plantar a la vall de Pineta, al Pirineu aragones. La tasca ja estava en marxa, ara solament esperavem que la gent quedés contenta amb la seva estada al campament i hi tornés a assistir un altre any.

I ho vam aconseguir. Després de Pineta vam anar, el 1981, a // Aiguamotx, el 82 a Andorra, el 83 a la vall de Hecho, i enguany a Tavascan, a la Ribera de Cardós, amb un nombre de tendes i acampadors que ha estat augmentant cada any fins arribar a 28 tendes i 92 acampadors aquest any a Tavascan.

El campament ha estat situat al lloc anomenat Prat llarg-Palanca de Murieto, al terme municipal de Tavascan, Ribera de Cardos, a uns 1200 metres d'alçaria i en un lloc meravellós envoltats de muntanyes, vora el riu Lladorre, sobre uns prats amb herba tallada de feia poc.

La durada va ser de l'1 al 20 d'agost, encara que un petit // grup de tres tendes hi vam anar tres dies abans per tal d'arreglar el W.C. que es va instal·lar, cercar una font per poder-hi agafar aigua per beure i cuinar, i acabar d'arreglar els permisos d'acampada. Això últim, ens va fer anar a Lleida, a la Generalitat, per acabar d'arreglar uns papers que ens faltaven. Venç uts tots aquets petits i no tant petits problemes ens vam anar instal·lant les 28 tendes que en dies succeïus van anar arribant al lloc d'acampada.

El dia 6 van començar els actes que es van preparar per a la gent que venia al campament, com cada any, a descansar i passar uns dies voltats per la natura. Aquests consistien en variats concursos de paelles d'arroç, plats exòtics, postres, dominó per parelles, dominó per matrimonis, parxís per parelles, ramallets de flors Talaia'84 (que consistia en fer l'escut de l'entitat amb tota mena de plantes silvestres, herbes,...), i d'altres, tots aquests per a la gent adulta.

I per els crios vam preparar un concurs de dibuix, parxís per parelles, disfresses acudits, treballs amb escuradents, una disbauxa de sabates, etc. etc.

Tambe vam celebrar la IV diada de l'acampador, que durant tot el dia, de les 8 del matí a les 12 de la nit i durant els dies 12 i 13 d'agost va tenir tota la gent del campament ocupada en els diferents actes que s'anaven succeint, des del concurs de bunyols, al concurs de poesia, passant per la natura, una gran xocolatada per a la mainada i un concurs de rentar plats per a homes exclusivament (encara que anessin ataviats de femelles), acabant amb un gran foc de camp regat amb un rom cremat que ens va mantenir deserts fins a altres hores de la nit, respectant sempre el silenci i respecte per els que dormien. I per a que no hi faltés res també vam coure dos cabrits a l'estil dels cow-boys de l'Oest.

Pel que respecta a activitats de muntanya va ésser un èxit total, doncs ha estat l'any que s'han fet més sortides de muntanya. L'A.E. Talaia tenia aquest any per objectius el col·locar un llibre de registre a dalt del cim de la Pica d'Estats, objectiu acomplert per 17 membres de la Talaia en dues sortides, que assoliren la Pica per la via normal.

(encara que un grup d'ells amb una soberana despistada, doncs ho va fer per la vall d'Areste, estany de Fons, estany d'Estats i collada de Sotllo). També cal fer esment que tres companys, per diverses causes que no esperavem, no van poder assolir el cim quan

gairebé estaven a dalt. L'esforç que van posar en intentar-ho no mereixia aquesta mala passada.

A més de la Pica d'Estats (3.142 m) es van assolir els següents cims: Monteixo (2.905 m), Certascan (2.853 m), Noris (2.854 m), Guerri (2.859 m), Ascorbes (2.788 m), Salibari (2.537 m), Santfonts (2.886 m), Vall Peguera (2.743 m), Palomer (2.834 m), Coma del Forn (2.683 m), Flamisella (2.783 m), Montarenyo (2.593 m) i Roca Cigalera (2.687 m).

També es van fer varies travesses als llacs de Certascan-Fons-Areste-Aixeus-Romedos-Estats-Sotllo-Bessero-Naorte, ..., llacs molt apartats alguns d'ells del Campament, però que valia la pena caminar per anar a admirar les seves aigües transparents i tranquil·les.

Per a la gent que no li agrada caminar o que no podia fer-ho per diverses raons, van organitzar diverses sortides de turisme a la Vall Ferrera (a visitar els poblets de la vall), a Espot i llac de Sant Maurici, als Plans de Boabí, a la vall d'Aran pel port de la Bonaigua, i algú a Andorra a comprar quelcom.

Fem saber que la Secció de Muntanya de l'entitat va donar unes medalles a tothom que assolís la Pica, també es van donar trofeus als guanyadors de les proves i concursos que es van celebrar, així com un dossier completíssim per tenda per part de l'Organització.

Acabat el Campament i després de passar comptes de totes les despeses, tant d'organització com de trofeus i d'altres coses que es van comprar pels diferents actes com la xocolatada, el rom cremat, etc. Esmentem que l'entitat no hagi hagut de desembutxacar ni un sol durí per aquest Campament, ja que ha quedat un petit superavit que s'ha ingressat al compte de l'entitat.

Acabat tot això, ens posem a reflexionar sobre el viscut aquests vint dies i mirar de veure si ha valgut la pena els esforços realitzats per portar-ho a terme. I després de reflexionar una estona veiem que sí, que val la pena fer-ho, que mai no s'ha-

via d'haver deixat, veiem que la vida d'una entitat passa per aquests moments de convivència a la muntanya de xerrades vora el foc, de caminades per la muntanya, de sacrificis, d'alegries i sobretot d'esperança de que la nostra entitat segueixi endavant cada vegada més forta i amb la seva gent cada vegada més junta (que falta li fa).

Fins un altre any, que esperem que tots hi assistiu amb les mateixes ganes i alegria que han regnat aquest any.

A REVEURE

F. MONTANER

TRAVESSA DE CATALUNYA PER ETAPES

Primera etapa: 27-28 d'octubre

FREDES - REFUGI CARO - PAÛLS

Modalitats:

Excursionista

Turística

Inscripcions: Dimecres i divendres de 9 a 10 del vespre

Organitzat: Secció de Cultura i Tercera Edat

